

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 213. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm7280.pdf (tilgået 10. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Fridlev hin Raske.

Efter Dan kom Fridlev hin Raske, eller hin Snare paa Thronen, og paa samme Tid havde Holand en vis Hvirvil til Regent, som, i Forbund med de Danske, feidede paa Norge.

214 En af denne Hvirvils mærkværdigste Bedrifter var, at han undertvang Jomfrue Rusla, en Skjoldmøe, som stræbde at kappes med de ypperste Kiæmper, og her havde da, hvad kun sjelden er Tilfældet, en Mand dog nogen Ære af at slaaes med en Kvinde. Med fem af hendes efterladte Venner: Brodde, Bilde, Bugge, Fanning og Gunholm, alle fem Sønner af Fyn, som havde udmærket sig i Kampen, indgik Hvirvil derpaa Stalbroderskab, og stolende paa denne Forstærkning, overskar han med Sværdet det Venskabs-Baand, som havde knyttet ham til Danmark.

Dette Angreb var især farligt, fordi Ræven havde skjult sig i Løve-Huden, thi Dannemænd drømde aldrig om, uden foregaaende Uenighed, at see en Ven forvandlet til en Fiende, men saaledes er det med somme Folk, at de klappe i Dag, hvor de vil nappe i Morgen, og man skulde hardtad troe, at Folk nuomstunder havde valgt Hvirvil til deres Mønster, thi nu bilder man sig jo ind, at man kan baade lyve og bedrage, og dog være en meget ærlig og retskaffen Mand!!

Imidlertid, Hvirvil og hans Selskab vendte deres Angreb imod Syd-Sælland, og der mødte Fridlev ham i den Havn, som siden har baaret Navn efter ham. Her blev, den første Dag, stridt paa Liv og Død, som af to Beilere til een og samme Brud, der var kun meget Faa, som ikke heller faldt, end vendte Ryg, saa begge Hære blev hardtad ganske ødelagde, og Ingen kunde sige, han havde vundet, da de omtrent Begge havde tabt lige meget. Natten faldt nu paa, og for at holde Stalbroderskabet ved Lige, lod Hvirvil de faa Skibe han havde tilbage, to og to, lænke sammen, men Bilde og Brodde brød sig kun lidt om, at deres Skibe hængde sammen, thi de blev enige om i al Stilhed at seile 215 deres Kaas, og lade Resten hytte sig selv, hvoraf man da kan slutte sig til, at de havde det hedere om Ørerne end i Hiertet, og gav Broderskabet en god Dag, naar de kun selv kunde slippe heelskindet.

Saasart det nu dagedes, og Fridlev saae, der var af den hele forenede Magt ingen flere, end Hvirvil og Gunholm, Bugge og Fanning tilbage, nænde han ikke, at sætte sine faa overblevne og tildeels saarede Kiæmper atter paa Spil, og besluttede derfor Ene at gjøre den Ting af, og gaae i Kreds med de Karle. Vel saae det ud som et Vove-Stykke, men deels var det ham i Kiødet baaret, og deels i Klæder skaaret, ei at regne Sligt saa nøie, thi uforsagt var han, og en Kjortel havde han, der skiød Staal som Vand, og som han derfor immer havde paa, og bjergede Livet under, enten han saa gik i Kreds eller Feldt-Slag.

Godt begyndt er halv fuldendt, kunde Fridlev ogsaa gierne sige, thi det gik, som det var smurt, først faldt Hvirvil, saa Bugge, saa Fanning, og da Fridlev mærkede, at Gunholm med sine Trylle-Vers forgjorde hans Sværd, vendte han Klodden til, og hamrede dermed saalænge paa Hexe-Mesterens Pande, til den tabde al sin Viisdom. Det Stykke Arbeide maatte Fridlev imidlertid betale, thi han havde været for rask, da han vendte Sværdet, og skaaret Senerne over inden i den venstre Haand, saa han beholdt krogede Fingre lige til sin Dødsdag.

Siden beleirede Fridlev engang Dublin i Irland, og da han fandt, at Muren var ham for stærk, greb han til Haddings gamle Krigspuds, og bandt en Hob Svaler tændte Svampe under Vingerne, hvormed de fløi hjem til deres Reder, og stak Ild i Tagene. Alle saae nu kun efter hvor Ilden var, ikke hvor den kom fra, og imens de slukkede, trængde Fridlev ind, og tog Byen.

216 Endelig førde han ogsaa Krig i Britannien, hvor han leed et stort Nederlag, og tvivlede om, at han ved Flugten kunde redde sig ned til sine Skibe, men saa gjorde han ligesom Amler, reiste de Faldne op, og stillede dem i Rad, saa det lod, som han endnu var lige mandstærk, og havde ingen Skade havt af sit Nederlag. Derved betog han Fienderne ikke blot Lysten til at prøve Styrke, men selv Modet til at holde Stand, saa han beholdt Veien for sig!